

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/57/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820201795
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3820201795.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Denisa Vékonyho a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobkyne JUDr. Miliny Jánoškovej, nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/XX-XX, B., proti žalovanému C. B., so sídlom D. E. XX, B., IČO: XX XXX XXX, o určenie a o ochranu vlastníckeho práva, na odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. júna 2023, č.k. 15C/12/2020-148, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd návrh na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a** .
- II. Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- III. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. v časti určenia, že právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného mestskou obchodnou spoločnosťou F., E., B., IČO: XX XXX XXX, tu nie je, konanie zastavil. Výrokom II. rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia vec postupuje na ďalšie konanie mestu B. a výrokom III. žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného mestskou obchodnou spoločnosťou F., E., B., tu nie je. Žalobkyňa sa tiež domáhala uloženia povinnosti odstrániť z celej A. F. v B. dopravné značky IP 27a, IP 27b

- Zóna s plateným alebo regulovaným státím, ako aj všetky zvislé a vodorovné dopravné značky osadené na základe „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného mestskou obchodnou spoločnosťou F., E., B. od 01.07.2012, uviesť dopravné značenie na celej A. F. v B. do pôvodného stavu, v akom sa nachádzalo ku dňu 30.6.2012. Žalobu odôvodnila tým, že od 01.07.2012 sú pred jej bytovým domom osadené nelegálne dopravné značky IP 27a a iné, označujúce právne neexistujúcu Zónu s plateným a regulovaným státím, že na Okresnom súde Prievidza je pod sp. zn. 5C/13/2018 vedené konanie, ktorého skutkový základ spočíva v nezákonnosti zriadenia Zóny s plateným a regulovaným státím v meste B. od 01.07.2012, vrátane osadenia dopravných značiek IP 27a, IP 27b z dôvodu porušenia ustanovenia § 6a, § 3 ods.2 cestného zákona. Predmetom sporu sp. zn. 5C/13/2018 je okrem iného prieskum celého postupu zriadenia

parkovacej zóny, vrátane osadenia sporného dopravného značenia C. B.. V konaní sp. zn. 5C/13/2018 žalobkyňa podala procesný návrh na pripustenie pristúpenia do konania ďalšieho subjektu (C. B.) a procesný návrh voči nemu na pripustenie rozšírenia žaloby (s totožným petítom ako v predmetnom konaní sp. zn. 15C/12/2020), pričom nesúhlasí s názorom mesta B., že nejde o súkromnoprávny spor a s názorom, že odstránenie značiek nie je súkromnoprávny spor by bolo možné súhlasiť len za predpokladu, ak by sa pri ich osadení postupovalo podľa

§ 6a cestného zákona, čo sa v prejednávanej veci nestalo. V súvislosti s § 23 zákona č. 135/1961 Zb. uviedla, že spôsob použitia právnej obrany priamo závisí od druhu útoku poškodeného. Ak sa do práv zasiahlo neoprávneným zásahom formou prostriedkov civilného práva, obrana podľa správneho súdnictva neprichádza do úvahy. V danom prípade bola žalobkyňa poškodená na svojich právach formou nelegálneho osadenia dopravného značenia mestom B., na ul. A. G. B. podľa predpisov súkromného práva. Poukázala na uznesenie C. H. B. č. 369/2011 a č. 370/2011 s tým, že C. B. postupovalo pri zriadení parkovacej zóny ako aj osadenia dopravného značenia IP 27a, IP 27b mimo sféry § 6a cestného zákona, teda sa na osadenie dopravných značiek pri regulácii dopravy postupom mesta B. nevzťahuje cestný zákon, ani zákon

o správnom konaní, ale Občiansky zákonník, čím je daná právomoc civilného súdu na prejednanie sporu. Cestný zákon a správne súdnictvo sa vzťahuje pri osadení dopravných značiek regulujúcich parkovanie v meste výlučne na postup podľa § 6a cestného zákona. Poukázala na ustanovenie § 123, § 124, § 126 ods. 1, ods. 2, § 417 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že v dôsledku nezákonného osadenia sporných značiek nemôže riadne užívať svoju nehnuteľnosť a motorové vozidlo, pretože žalovaný reguluje dopravu mimo akéhokoľvek zákonného rámca od 01.07.2012 doteraz, čo predstavuje zásah do vlastníckeho práva a vynucovanie parkovania na vymedzených miestach v určenom čase za odplatu vymáha prostredníctvom mestskej polície, blokovaním jej vozidla papučami a následne štátnymi orgánmi ukladaním pokút za iluzórne dopravné priestupky. Neodstránením značiek jej hrozí závažné zhoršenie zdravia.

2. O žalobe súd rozhodol uznesením č.k. 15C/12/2020-47 zo dňa 30.06.2020, ktorým konanie zastavil a po právoplatnosti postúpil vec na ďalšie konanie mestu B.. Na odvolanie Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 5Co/58/2020-72 zo dňa 02.12.2020 rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti určenia, že právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými

a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, tu nie je, vec zrušil a vrátil na ďalšie konanie a v časti uloženia povinnosti odstrániť z celej A. F. G. B. dopravné značky IP 27a, IP 27b - Zóna s plateným alebo regulovaným státím, ako aj všetky zvislé a vodorovné dopravné značky osadené na základe „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“ od 01.07.2012 a uviesť dopravné značenie na celej A. F. v B. do pôvodného stavu, v akom sa nachádzalo ku dňu 30.6.2012, potvrdil. Žalobkyňa podala dovolanie

a Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 9Cdo/95/2021 dovolanie odmietol a konštatoval, že otázka možného osadenia dopravných značiek resp. ich odstránenia vo vymedzenom rozsahu spadá pod verejnoprávne oprávnenia a povinnosti, o ktorých môže rozhodovať iba správny orgán. Daná otázka odstránenia dopravného značenia nie je inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením. Žalobkyňa sa žalobou domáha ochrany svojho vlastníckeho práva pričom žiada, aby súd uložil obci odstránenie dopravného značenia z ňou uvedenej cesty. Uvedené je svojou povahou verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom. O právach a povinnostiach vo vzťahu k dopravnému značeniu je oprávnený rozhodnúť príslušný správny orgán a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Žalobkyňa sa domáha odstránenia dopravného značenia z cestnej komunikácie (cesty), pričom daná vec nespadá do právomoci súdu, ale spadá do právomoci správneho orgánu, v danom prípade mesta B..

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 391 ods. 2, 3, § 2, § 3, § 9, 10 ods. 1, 2, čl. 4 ods. 1, 2, § 161 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 3 ods. 2, § 6a ods. 1, 2, 3 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Súd opätovne po rozhodnutí o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/58/2020 zo dňa 02.12.2020, ktorý čiastočne potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania pre nedostatok právomoci

a postúpení veci mestu B., posudzoval aj vo zvyšnej časti žalovaného nároku svoju právomoc. Dospel k záveru, že aj v časti určenia, že právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených značkami a vyberať úhrady za dočasné parkovanie od 01.07.2012 na základe označeného projektu vypracovaného spoločnosťou F., E., B., tu nie je, súd nemá právomoc vo veci konať, preto konanie zastavil a aj v tejto časti vec postúpil na ďalšie konanie mestu B. v súlade s § 10 ods. 1 CSP. Súd je pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/58/2020 zo dňa 02.12.2020, podľa ktorého úlohou súdu bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť otázku právomoci súdu v tejto časti. Cestný zákon umožňuje obci vydávať všeobecne záväzné nariadenie na účely organizovania dopravy, ktorým môže obec ustanoviť úseky miestnych ciest na dočasné parkovanie motorových vozidiel a na stanovištia vozidiel taxislužby, ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Vo všeobecne záväznom nariadení má obec možnosť ustanoviť spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel v zmysle zákona o cenách a spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia. Na riešenie problémov obcí a miest s parkovaním odporúča aj Združenie miest a obcí Slovenska využívať spomínaný § 6a cestného zákona, preto Mestské zastupiteľstvo v B. sa dňa 29.04.2014 uznieslo na Všeobecne záväznom nariadení č. 153/2014 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta B., ktoré bolo zrušené a nahradené Všeobecne záväzným nariadením mesta B. č. 4/2021 o dočasnom parkovaní motorových vozidiel na vymedzenom území mesta B.. Obe tieto všeobecne záväzné nariadenia mesto B. vydalo v súlade s ust. § 6a, a taktiež aj ust. § 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb., týmito sa reguluje dočasné parkovanie na území mesta B.. C. B. je správcom cesty a v tomto prípade vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť aj za jej výkon. Ústava v čl. 68 jasne zakotvila, že všeobecne záväzné nariadenia sa vydávajú aj vo veciach územnej samosprávy a na zabezpečenie úloh vyplývajúcich pre samosprávu zo zákona. Otázka, kto má právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného spoločnosťou F., E., B., patrí medzi verejnoprávne oprávnenia a povinnosti, teda rozhodovať by mal správny orgán mesto B.. Predmetom konania pritom zostal určovací nárok žalobkyne o tom, že právo organizovať dopravu na území mesta formou vymedzenia úsekov miestnych komunikácií označenými značkami a vyberať za dočasné parkovanie na základe označeného projektu tu nie je. Ako uviedol v tejto veci aj dovolací súd bez ohľadu na povahu nároku, teda či ide o určovací nárok alebo nárok na plnenie, súd pri riešení otázky svojej právomoci musí vychádzať z akého právneho vzťahu žalobca svoje právo uplatňuje, tento vzťah je súd povinný dôsledne analyzovať a správne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Aj určovací nárok žalobkyne vychádza z verejnoprávneho oprávnenia mesta B., upraveného v cestnom zákone, podľa ktorého miestnu štátnu správu vo veciach miestnych ciest a účelových ciest vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Právo organizovať dopravu osadením dopravných značiek a vyberať úhrady za parkovanie je súčasťou miestnej štátnej správy ako i úpravy uvedenej v § 6a ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť VZN úseky miestnych ciest na dočasné parkovanie motorových vozidiel a podobne. Zákon ďalej upravuje možnosť vo VZN upraviť spôsob zabezpečenia prevádzky parkovacích miest, výšku úhrady za parkovanie podľa osobitného predpisu, spôsob platenia a podobne. Ide o úpravu, ktorú nachádzame v predpisoch správneho práva a o práve organizovať dopravu vo vzťahu k dopravnému značeniu a následnej možnosti výberu úhrad je oprávnený rozhodovať príslušný správny orgán a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Nejde totižto o vzťah, v ktorom je postavenie účastníkov vzťahu rovnocenné. V tomto vzťahu je oprávnený účastník vzťahu mesto B. určovať parkovacie miesta osadením dopravných značiek, pričom druhý účastník tohto vzťahu je povinný toto rešpektovať a plniť a C. B. je oprávnené vyberať úhrady za parkovanie. Taktiež C. B. je oprávnené ukladať sankcie za nesplnenie tejto povinnosti (§ 22c zákona). Súd je viazaný vysloveným právnym názorom aj v rozhodnutí odvolacieho súdu sp. zn. 9Cdo/95/2021, ktorý názor sa vzťahuje aj na zvyšnú časť žalovaného nároku žalobkyne. Svojou povahou druhý žalovaný nárok na plnenie povinnosti odstrániť dopravné značky na základe toho istého projektu vyriešil ako predbežnú otázku aj základ pre rozhodnutie o určení, či žalovaný má právo organizovať dopravu a vyberať úhrady popísaným spôsobom. Preto podľa názoru súdu nie

je možné rozhodovať o určovanom nároku žalobkyne v súdnom konaní, pretože je tu orgán miestnej štátnej správy, resp. územnej samosprávy, ktorý takúto kompetenciu má vymedzenú zákonnou úpravou. Súd preto konanie zastavil a po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená na ďalšie konanie mestu B.. Pre úplnosť súd konštatuje, že aj žaloba žalobkyne o náhradu škody vedená pred Okresným súdom Prievidza sp. zn. 5C/13/2018,

v ktorom konaní žalobkyňa namietala okrem iného celý postup zriadenia parkovacej zóny vrátane osadenia sporného dopravného značenia mestom B., bola súdom zamietnutá, pričom Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 19Co/91/2021 rozhodnutie potvrdil.

O trovách konania žalovaného, ktorý mal vo veci úspech, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznáva, a to v zmysle § 256 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovanému trovy konania nevznikli, tieto si neuplatňoval v priebehu konania, preto súd vyslovil, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

4. Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa a mala za to, že súd prvej inštancie opätovne porušil ustanovenia CSP, keď konanie zastavil a odmietol poskytnúť súdnu ochranu v spore o ochranu vlastníckeho práva, keď pôvodcom neoprávneného zásahu je žalovaný (obchádzaním § 6a cestného zákona) a spor, ktorý prináleží prejednať výlučne súdu postúpil na vybavenie tomu, kto do práva žalobkyne neoprávnené zasahuje. Súd citoval právnu úpravu ust. § 6a a nasl. cestného zákona, ktorá v čase osadenia sporných dopravných značiek neexistovala. Ku dňu 01.07.2012 obec nebola oprávnená regulovať statickú dopravu formou prenájmu miestnych komunikácií tretím osobám, ale mohla konať len ako verejnoprávny subjekt a vydať VZN mesta, k čomu dňa 01.07.2012 vôbec nedošlo. Žalobkyňa citovala § 4 ods. 3 písm. c), ods. 4, § 5 ods. 7, § 6 ods. 1, 2 zákona č. 369/1990 Z.z. o obecnom zriadení (účinného ku dňu 01.07.2012), § 3 ods. 2, § 6a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) účinného ku dňu 01.07.2012. Z obsahu týchto ustanovení vyplýva, že § 6a cestného zákona obsahuje zákonné splnomocnenie na vydanie VZN o dočasnom parkovaní, teda úprava parkovania v zmysle § 6 ods. 2 zákona o obecnom zriadení predstavuje vec, v ktorej obec plní úlohy štátnej správy. Z obsahu ust. § 3 ods. 2 cestného zákona vyplýva, že miestnu štátnu správu vo veciach miestnych komunikácií vykonávajú obce ako prenesený výkon štátnej správy. Výkonom samosprávy sú výlučne miestne dane a poplatky (§ 4 ods. 3 písm. c/ zákona o obecnom zriadení) uvedené v zákone

č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Žalobkyňa poukazuje na nejednotnú rozhodovaciu prax najvyšších autorít v tejto veci. Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 10Sžd/28/2014 a sp. zn. 10Sžd/23/2013 judikoval, že dočasné parkovanie podľa § 6a cestného zákona je prenesený výkon štátnej správy a Krajský súd v Košiciach v rozsudku sp. zn. 4Cob/65/2022 konštatoval, že nájomná zmluva, ktorou sa prenajímajú parkovacie miesta zmluvou medzi mestom I. J. K. za účelom realizácie dočasného parkovania uzavretá do 30.11.2013 (do novely cestného zákona) je absolútne neplatná pre obchádzanie § 6a cestného zákona, teda mesto nemôže hospodáriť so svojím majetkom ako subjekt súkromného práva (výkon samosprávy), ale musí vydať VZN. Najvyšší súd SR v rozsudkoch sp. zn. 9Sžd/17/2013 a sp. zn. 2Sžo/56/2016 uviedol, že ak je na miestnej komunikácii raz osadená dopravná značka odsúhlasená políciou, každý je povinný ju rešpektovať a súd nie je oprávnený zisťovať, či parkovacia zóna bola zriadená v súlade so zákonom, preto sa vodič, ktorý ju poruší, dopúšťa dopravného priestupku. Žalobkyňa dodáva, že ohľadne priestupkov vodičov, nerešpektujúcich parkovacie zóny zriadené bez vydania VZN mesta v prípade porušenia § 6a cestného zákona po novele

č. 249/2011 Z.z. existuje viacero rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Sa/14/2017, sp. zn. 2Sa/1/2020, sp. zn. 2Sa/19/2017, sp. zn. 1Sa/19/2019, kde odvolací súd poskytol vodičom súdnu ochranu a konštatoval nejednotnosť judikatúry a napriek tomu žiaden odvolací senát nepovažoval za správny postup dovolacieho súdu, spočívajúci v odmietnutí prieskumu zákonnosti postupu mesta pri zriadení parkovacej zóny, ktorú dopravná značka IP17, resp. IP27a označuje. V zmysle uvedenej judikatúry je zrejmé, že C. B. prenájmom miestnych komunikácií tretím osobám a osadením dopravných značiek IP 27a,

IP 27b, označujúcich neexistujúcu parkovacie zóny, konalo ako subjekt súkromného práva (nájomná zmluva je upravená v Občianskom zákonníku) a hospodáril so svojím majetkom obchádzaním § 6a cestného zákona, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/65/2020, v totožnej veci, označeného ako konanie subjektu súkromného práva. Právny vzťah, od ktorého žalobkyňa odvíja svoj nárok na ochranu vlastníckeho práva v bode I. žaloby vychádza z nájomnej zmluvy medzi C. B. a F., pričom prenájmom miestnych komunikácií mimo zákona sa snažili prinútiť žalobkyňu, aby platila F. poplatky za využívanie jedinej prístupovej cesty k bytovému domu, v ktorom vlastní byt, a to mimo platnej právnej úpravy, bránia jej v tom dodnes, čo je vzťah občiansko-právny. Žalobkyňa poukázala na

rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/44/2020, v zmysle ktorého o odňatie možnosti konať pred súdom ide v prípade takého procesného postupu súdu, ktorý sa odmietne zaoberať meritom veci, hoci procesné predpoklady pre takýto postup nie sú dané, čo je prejednávaný prípad. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci sp. zn. 5C/13/2018, tak vo veci bolo podané dovolanie, pretože súdy prvej a druhej inštancie označili úpravu parkovacej politiky podľa § 6a cestného zákona za výkon samosprávy, čo bolo predmetom podania trestného oznámenia žalobkyňou a sudcovia odvolacieho súdu boli prešetrovaní pre ohýbanie práva. Žalobkyňa predložila dovolanie, kde sa budú riešiť kľúčové otázky ohľadom zákonného postupu pri zriadení parkovacej zóny s odkazom na nejednotnosť judikatúry (či je parkovanie výkon štátnej správy alebo samosprávy, ako sa zákonne zriaďuje parkovacia zóna, či osadením dopravnej značky, nájomnou zmluvou alebo vydaním VZN), preto žalobkyňa žiada, aby odvolací súd konanie pred rozhodnutím o tomto dovolaní prerušil do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/91/2021-1160 zo dňa 19.10.2022 a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne písomne nevyjadril.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje v celom rozsahu na vecne správne odôvodnenie, s ktorým sa stotožňuje.

7. Žalobkyňa v rámci podaného odvolania podala aj návrh na prerušenie odvolacieho konania. Odvolací súd konštatuje, že návrh nebol dôvodný, neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 164 CSP, preto návrh žalobkyne na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

8. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

9. Ustanovením § 164 CSP sa upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) slúžiacich účelu racionálnej organizácie postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je ale potrebné podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv účastníkov konania rýchlejšia

a účinnejšia. Rozhodujúcim hľadiskom je teda zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo (uznesenie Najvyššieho súdu SR, zo dňa 21.10.2010, sp. zn. 3Cdo/150/2010). Toto ustanovenie musia súdy vykladať

a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 164 CSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov,

a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 21/2000). Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach

a povinnostiach strán sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom (Uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/204/2013). Prerušenie sporového konania podľa ustanovenia

§ 164 CSP súdom je odôvodnené v konaniach, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iného začatého konania môže relevantne ovplyvniť výsledok iného konania, toho,

v ktorom bolo konanie prerušené. Tento záver sa uplatní najmä v prípade, ak toto konanie vecne (skutkovo) súvisí s týmto konaním, resp. môže významne ovplyvniť jeho výsledok, keď je vhodné vyčkat' na výsledok tohto ďalšieho konania tak, aby sa súd vlastným predbežným posúdením otázok, ktoré sa riešia v inom konaní, nedostal do rozporu s právoplatným rozhodnutím súdu.

10. Žalobkyňa v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie navrhla aj prerušenie odvolacieho konania do rozhodnutia o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/91/2021-1160 zo dňa 19.10.2022. Žalobkyňa návrh na prerušenie konania odôvodnila tým, že v rozhodnutí vo veci sp. zn. 5C/13/2018 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 19Co/91/2021 súdy označili úpravu parkovacej politiky podľa § 6a cestného zákona za výkon samosprávy a v podanom dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sa budú riešiť otázky týkajúce sa zákonného postupu pri zriadení parkovacej zóny s ohľadom na nejednotnosť judikatúry. Odvolací súd konštatuje, že vo veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5C/13/2018 sa žalobkyňa domáhala voči štátu v zastúpení Ministerstva dopravy a výstavby SR náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z.z., z dôvodu, že C. B. nevydalo VZN o parkovaní v čase od 01.07.2012 do 29.04.2014, ktorým by upravilo úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, že boli nezákonne vyberané poplatky za parkovanie. Okresný súd Prievidza rozsudkom č.k. 5C/13/2018-1110 zo dňa 09.09.2021 žalobu zamietol v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/91/2021-1160 zo dňa 19.10.2022. V prejednávanej veci vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15C/12/2020, ktorá je zároveň predmetom tohto odvolacieho konania, sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala určenia, že právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného spoločnosťou F., E., B., tu nie je. Odvolací súd sa s poukazom na ust. § 164 CSP nestotožnil s dôvodmi na prerušenie odvolacieho konania uvedenými žalobkyňou v odvolaní, nakoľko rozhodnutie Najvyššieho súdu SR na základe podaného dovolania zo strany žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19Co/91/2021-1160 zo dňa 19.10.2022 nemôže mať vplyv a význam pre rozhodnutie v danej veci (sp. zn. 15C/12/2020), keď žalobkyňou v predmetnom konaní uplatnený nárok na určenie o tom, či tu je alebo nie je právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených dopravnými značkami a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, nezávisí od nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, ktorá mala byť žalobkyňi spôsobená nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím. Odvolací súd ďalej nepovažuje za dôležité, či mesto B. v tejto veci koná ako samosprávny orgán alebo v rámci preneseného výkonu štátnej správy. Na takéto konanie má vždy právomoc, na rozdiel od súdu. Z tohto pohľadu teda v tejto veci nemá význam či ide o výkon samosprávy alebo prenesený výkon štátnej správy (teda riešenie otázky, pre ktorú chcela žalobkyňa prerušiť odvolacie konanie).

11. Podľa § 3 CSP, sudy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

12. Podľa § 9 CSP, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

13. Podľa § 10 ods. 1 CSP, ak spor alebo vec patrí do právomoci iného orgánu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví a spor alebo vec mu postúpi. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

14. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

15. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že v prejednanom spore boli splnené procesné podmienky na zastavenie konania o žalobe žalobkyne pre nedostatok právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie sporu. Právomoc súdu sa považuje za neodstrániteľnú procesnú podmienku konania, na

ktorú súd podľa § 161 ods. 1 CSP prihlíada kedykoľvek z úradnej povinnosti bez toho, že by nedostatok tejto podmienky musel byť stranami namietaný. Ak sa zistí, že vec nepatrí do právomoci súdu, podľa § 10 ods. 1 CSP

(v nadväznosti na § 161 ods. 2 CSP) musí súd konanie zastaviť a postúpiť vec príslušnému orgánu.

16. V zmysle § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov, ktorých postavenie je rovnocenné, t.j. jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi, ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Pre porovnanie verejnoprávne vzťahy, ako vzťahy upravené normami verejného práva sú postavené na princípe nadriadenosti a podriadenosti subjektov (princíp subordinácie), pričom pre tieto právne vzťahy je typické, že jeden zo subjektov (orgán verejnej moci) ukladá jednostranne druhému účastníkovi právneho vzťahu na základe zákona a presne ustanoveným spôsobom povinnosti prostredníctvom autoritatívnych administratívnych aktov aplikácie práva.

V týchto vzťahoch vystupuje zjavne do popredia princíp nerovnosti účastníkov a chýba tu autonómia vôle podriadeného účastníka. Právomoc prejednať a rozhodnúť spor vyplývajúci z iného ako súkromnoprávneho vzťahu, môže mať súd v zmysle § 4 CSP len v prípade, ak to výslovne ustanovuje zákon.

17. Nedostatok právomoci spôsobuje vždy neodstrániteľnú vadu konania s nevyhnutným následkom vo forme uznesenia o zastavení civilného súdneho konania (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 9 CSP a 10 ods. 1 CSP).

18. Podľa odvolacieho súdu pre posúdenie právomoci v danej veci je rozhodujúca žalobná žiadosť a povaha uplatnených práv a povinností plynúcich z právneho vzťahu, ktorý je základom sporu. Pre analýzu právneho vzťahu a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu je rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú majú povahu práva a povinnosti strán, tvoriace obsah tohto právneho vzťahu. Len uvedené kritérium je určujúce pre posúdenie, či žalobou uplatnený nárok je vyvodzovaný z takého právneho vzťahu, ktorý bolo možné podriaďiť pod niektorý z právnych vzťahov vymenovaných v § 3 CSP. Táto povaha uplatnených práv a povinností z právneho vzťahu vyplýva z obsahovej a v danej veci aj gramatickej formulácie žalobnej žiadosti (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/95/2021). Žalobkyňa sa v danej veci domáha určenia, že tu nie je právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených zvislými a vodorovnými dopravnými značkami, vrátane dopravných značiek

IP 27a, IP 27b a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel od 01.07.2012 na základe projektu: „Regulácia statickej dopravy v centrálnej mestskej parkovacej zóne mesta B.“, vypracovaného obchodnou spoločnosťou F., E., B.. Žalobkyňa svoj nárok odôvodnila tým, že bola poškodená na svojich právach formou nelegálneho osadenia dopravného značenia mestom B. s tým, že C. B. postupovalo pri zriadení parkovacej zóny a pri osadení dopravného značenia IP 27a, IP 27b mimo sféry § 6a cestného zákona a v dôsledku nezákonného osadenia značiek nemôže riadne užívať svoju nehnuteľnosť a motorové vozidlo, pretože mesto B. reguluje dopravu mimo akéhokoľvek zákonného rámca, čo predstavuje zásah do vlastníckeho práva

a vynucovanie parkovania na vymedzených miestach v určenom čase za odplatu vymáha prostredníctvom mestskej polície. Žalobkyňa síce namietala, že predmetom konania má byť ochrana jej vlastníckeho práva a C. B. prenájmom miestnych komunikácií tretím osobám a osadením dopravných značiek označujúcu parkovacia zónu konalo ako subjekt súkromného práva v zmysle nájomnej zmluvy podľa Občianskeho zákonníka, avšak vzhľadom na verejnoprávny presah jej žaloby, a to určenia, že tu nie je právo organizovať dopravu na území mesta formou vymedzenia úsekov miestnych komunikácií označenými značkami a vyberať za dočasné parkovanie na základe označeného projektu, ide o verejnoprávne oprávnenie upravené osobitným predpisom (zákonom č. 135/1961 Zb.

o pozemných komunikáciách /cestný zákon/), o ktorom je oprávnený a povinný rozhodnúť príslušný správny orgán, v predmetnom prípade C. B. a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Súdy do týchto vzťahov verejnoprávnej povahy môžu vstupovať len následne, v rámci správneho súdnictva, kde majú právomoc preskúmať a rozhodnúť, či správny orgán konal v súlade s právnymi predpismi alebo vydal rozhodnutie, ktoré možno považovať za zákonné, prípadne, ak došlo pri výkone právomoci orgánu verejnej správy k zásahu do práv žalobkyne (nie vydaním rozhodnutia, opatrenia a pod., ale

faktickou činnosťou) môže podať správnu žalobu podľa § 252 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok.

19. Výstavbu, užívanie a ochranu pozemných komunikácií, práva a povinnosti vlastníkov a správcov pozemných komunikácií a ich užívateľov, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov štátneho odborného dozoru vo veciach pozemných komunikácií upravuje zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon). Podľa § 3 ods. 2 cestného zákona vo veciach miestnych a účelových komunikácií vykonávajú miestnu štátnu správu obce, v rámci nej na týchto komunikáciách určujú použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľujú vyhradené parkoviská. Na konanie podľa cestného zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy správneho konania (§ 23 cestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v rámci preneseného výkonu štátnej správy obec podľa § 3 ods. 2 cestného zákona na miestnych komunikáciách a na účelových komunikáciách určuje použitie dopravných značiek, dopravných zariadení a povoľuje vyhradené parkoviská, prejednáva priestupky podľa § 22c cestného zákona na úseku miestnych komunikácií a účelových komunikácií a podľa § 22a cestného zákona ukladá sankcie. Podľa § 6a ods. 1 cestného zákona na účely organizovania dopravy na území obce môže obec ustanoviť všeobecne záväzným nariadením úseky miestnych komunikácií na dočasné parkovanie motorových vozidiel, ak sa tým neohrozí bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky alebo iný verejný záujem. Takto vymedzené úseky miestnych komunikácií musia byť označené zvislými a vodorovnými dopravnými značkami. Vo všeobecne záväznom nariadení obec ustanoví aj výšku úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel podľa osobitného predpisu, spôsob jej platenia a spôsob preukázania jej zaplatenia. Ustanovenie § 6a ods. 1 cestného zákona predstavuje oprávnenie obce na účely organizovania dopravy zriadiť na svojom území dočasné parkovanie motorových vozidiel vydaním všeobecne záväzného nariadenia, ide tak o plnenie úlohy obcou pri regulácii parkovania na svojom území, ktoré sa priamo dotýka života obyvateľov danej obce, obec tak vykonáva vlastnú správu a nakladanie s jej majetkom (miestne komunikácie) aj s poukazom na § 4 ods. 3 písm. f) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Z citovaných ustanovení cestného zákona vyplýva, že otázka organizovania dopravy na území mesta B. formou vymedzenia úsekov miestnych komunikácií označenými dopravnými značkami a otázka vyberania poplatkov za dočasné parkovanie na základe označeného projektu nie je inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením, ide o výkon verejnej správy, a to bez ohľadu na skutočnosť, či mesto B. pri organizovaní dopravy na vymedzených úsekoch miestnych komunikácií v súvislosti so zriadením dočasných a spoplatnených parkovísk vystupovalo v rámci preneseného výkonu štátnej správy alebo výkonu samosprávy. Práve „prvok verejnoprávnosti“ vo vzájomných vzťahoch účastníkov konania, spočívajúci v spôsobe organizovania dopravy a užívania miestnej komunikácie, bráni usporiadaniu týchto vzťahov spôsobom uvedeným v ustanoveniach Občianskeho zákonníka, preto neumožňuje vec prejednať a rozhodnúť v civilnom súdom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/1385/2015, v ktorom prijal záver, že otázky užívania miestnych komunikácií nie sú inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením. Pokiaľ by aj mesto B. postupovalo pri organizovaní dopravy na vymedzených úsekoch miestnej komunikácií a pri zriadení dočasných parkovacích miest/parkovísk v rozpore so zákonom predpísaným spôsobom, ako namietala žalobkyňa v odvolaní, nestáva sa ani z uvedeného výkonu práv a povinností „súkromnoprávny vzťah“. Odvolací súd na podporu svojich tvrdení poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/95/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorý riešil predmetnou žalobou uplatnený druhý nárok žalobkyne o odstránenie dopravných značiek IP 27a, IP 27b osadených na miestnej komunikácií na území mesta B. a ustálil, že otázka odstránenia dopravného značenia nie je inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením, kedy o právach a povinnostiach vo vzťahu k dopravnému značeniu je oprávnený rozhodnúť príslušný správny orgán a nie všeobecný súd v rámci súkromnoprávnej žaloby. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne rozhodol o zastavení konania a o postúpení veci na prejednanie mestu B., keď o určení, či tu je právo organizovať dopravu na území mesta B. formou vymedzených úsekov miestnych komunikácií, označených dopravnými značkami a vyberať úhrady za dočasné parkovanie motorových vozidiel na základe uvedeného projektu môže rozhodnúť len orgán verejnej správy, a to mesto B..

K odvolacej námietke žalobkyne, že súd postúpi spor na rozhodnutie žalovanému, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa označila C. B. ako žalovaného na základe jej rozhodnutia a presvedčenia, že ide o občianskoprávny spor, pričom s poukazom na vyššie prijaté závery, nejde o súkromnoprávny spor, ale o návrh (podnet, žiadosť - akokoľvek to orgán verejnej správy procesne vyhodnotí) v správnom konaní, kde mesto B. nie je sporovou stranou.

20. Záverom odvolací súd dodáva, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobkyne obsiahnutými v jej odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

21. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil a návrh žalobkyne na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý tak má nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli, k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).